

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé”

XXIII. (LXXIII.) 23. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1979. JÚNIUS 10.

Igazságban és szeretetben

Dr. J. D. Hopper, az Amerikai Déli Baptista Szövetség kelet-európai képviselője május 16-án, egynapos látogatásra Budapestre érkezett. Megérkezése után egyházunk székházában fogadta őt *Laczkovszki János* egyházelnök testvér és néhány munkatársa. Egyházunk vezetői vendégünkkel a folyamatban levő nagyobb egyházi építkezésekről tárgyaltak. Ezután Hopper testvér megtekintette a Pestlőrincen épülő imaházat és lelkes-lakást, majd résztvett a kápolna-építő gyülekezet esti istentiszteletén. Erre az alkalomra *Győri Kornél* lelkipásztor vezetésével többen eljöttek a szomszédos pestimrei gyülekezetből is.

Az istentiszteleten *Révész László* helyi lelkipásztor Lk 11:52 alapján tartott bevezető áhitata után J. D. Hopper testvér igehirdetését hallgatta meg a szép számmal összesereglett alkalmi gyülekezet. Vendégünk szavait *Gerzsenyi László* péceli lelkipásztor testvér tolmácsolta.

J. D. Hopper bevezető szavaiban elismeréssel szólt a pestlőrinci gyülekezet áldozatos munkájáról. Majd Ef 4:15 alapján mondta el mélyenszántó bizonyoságtételét.

„Hogyan kapcsolódik egymáshoz az igazság és a szeretet? Szavaink tulajdonképpen lényünk egy részét közvetítik a másik emberhez. Isten is az ő szava, azaz Igéje által közölte magát velünk. Amikor párbeszédbe kezdünk egymással, hiába van meg bennünk az igazság is meg a szeretet is, gyakran előfordulhat, hogy csak az igazságot mondjuk a másiknak, csakhogy szeretet nélkül... Mások viszont a felebarátunk iránti szeretet miatt nem mondjuk meg neki az igazságot. Nagyon nehéz a kettőt együtt érvényesíteni. (Hitvitáinkban sokszor szeretetlenül vagyunk igazságosak.)

Az Úr Jézus földön járta idején sokszor beszélgetett különféle emberekkel. Amikor például Nikodémussal találkozott, úgy tárta föl tévedhetetlen biztonsággal a beszélgető-társa nyomorúságát leíró igazságot, hogy közben tanúságot tett áldozatos, mentő szeretetéről is.

Az igénkben megszólított gyülekezet nemrég megtért tagjait az a veszély fenyegette, hogy a maguk megismert igazságát követve, szeretetlenül elzárkóznak a világtól. De hogyan képviselhették volna így az evangéliumot? Ahhoz, hogy az evangéliumot közölni tudjuk másokkal, egy szívüktől szívükig kiépített hidra, a szeretet hídjára van szükség. Ez az egyetlen megfelelő alkalomatosság. A lelki fölény, a vallási túrelmetlenség és más effélék teljesen szontalanok, sőt inkább károsak.

Az igazságnak szeretettel való érvényesítése párbeszéd során lehetséges, de csak a valóságos párbeszéd által! Nem úgy, hogy mi egyre csak kinyilatkoztatunk, a másik pedig csak hallgathat. Szóhoz kell jutnia néki is, nekünk pedig figyelniünk és mérlegelniünk kell azt, amit mond. Beleérezve magunkat helyzetében, egészen másképp beszélünk azután vele. Értelmes és célszerű szeretet.

Ha egyáltalán hajlandók vagyunk a másokkal való párbeszédre, akkor is csak hittestvéreink körében. Ők félszavakból is megértene minket. Mi azonban a világgal való párbeszédre is küldtünk. Nem vitázásra, mert annak eredménye gyakran csak ez: „Megnyersz ugyan egy vitát, de elveszítesz egy barátot”. Nem vitázókul küldött minket az Úr, hanem párbeszédre, amelynek során miután meghallgattad felebarátodat, mindenre válaszul elmondod egyszerűen azt, amit veled Jézus cselekedett, s amit kész megtenni beszélgető társaddal is.

Most elmész, de mit fognak megtagadni mindebből, amit itt hallottál, szeretteid, szomszédaid és a többiek? Bárcsak elmondanád nekik az igazságot, de mindig az igaz szeretetben!”

(R. L.—Gy. K.)

Ne titkoljuk el!

Zsoltárok 78:1—8

A jövő nemzedék előtt való bizonyoságtétel beletartozik abba az Istentől rendelt szolgálatkörbe, amelyet Ő elvár a hívó születtől: „Mert bizonyoságot állított Jákóbban és törvényt rendelt Izráelben; amelyek felől megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra fiaikat.”

„Amiket hallottunk és tudunk”, azokról kell bizonyoságot tenni. A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéjének hirdetése által (Róm 10:17). Tehát hitünkről kell bizonyoságot tennünk, amely lehet olyan szilárd, mint Pál apostolé, aki így nyilatkozik: „Tudom, kibem hittem!” (2Tim 1:12). „Amiket hallottunk és tudunk...”

A hit tapasztalatok által lesz tudássá, meggyőződéssé. Vajon a mi szóbeli bizonyoságtételünk mellett és mögött meglátják-e gyermekeink, hogy hitünk és egész lelki életünk mélyeséges meggyőződésből fakad? Hiszen bizonyoságot tenni csak az tud, akinek van bizonyossága!

„Hogy megtudja a jövő nemzedék, a fiak, akik születnek...” Egyre kevesebb szülő értékeli felhasználással a Biblia erkölcsi tanítását, és ezért egyre kevesebbet tud róla a felnövekvő nemzedék. A zsoltáros bátran vallja, hogy „nem titkoljuk el azokat”; mi pedig tűzzük ki célul, hogy nem fogjuk eltitkolni!

Mit kell megtudni a jövő nemzedéknek?! „Hogy Istenbe vessék reménységüket”, mert ez az a reménység, amely nem szégyenít meg (Róm 5:5). Nincs tehát rajta semmi titkolni való. Továbbá azt kell megtudnia, hogy „el ne feledkezzenek Isten dolgairól”. Ha az idősebb nemzedék mindennapi életében nem feledkezik meg Isten dolgairól, akkor a jövő nemzedék sem fog, mert a legjobb nevelőeszköz a személyes példaadás, amely a Bibliának ilyen és ehhez hasonló kijelentésein alapul: „En azonban és az én házam az Úrnak szolgálatunk” (Józ 24:15). Sőt, maga az Isten is ezt a módszert alkalmazta nevelésünkre Jézus Krisztusban.

Egyébként oly gazdag példatár is a Szentírás a hitben való nevelésre és helyes erkölcsi magatartás kialakítására, melyhez fogható nem ismerünk. Csak legyen, aki időt áldoz az izgalmasabbnál izgalmasabb bibliai történetek elbeszélésére, amelyek az Úr hatalmát, csodáit és jóságát hivatottak továbbítani. „Csak egy órát, amikor este /a fáradtság nehéz bilincse/ úgy megkötöz, hogy testünk-lelkünk/ súlyával tán el is merülne, /csak egy órát szánjunk olyankor/ a gyermekeinkre” (Füle Lajos). Sokszor talán arra hivatkozunk, hogy minderre nincs időnk. Sok minden másra van. Ha nem hínénk lélekmentő munkánk túlvilági gyümölcsözésében is, s azt mondanánk, hogy csak ezért a viláért, ennek javaiért érdemes küzdenünk, akkor is a legindokoltabb lenne a gyermekek nevelésébe fektetni energiánkat! A jövőbenünkben olyan magatartással lesznek hozzánk anyagi és erkölcsi vonatkozásban, amelyet tőlünk örökölték. Ebben az értelemben sokszorosan érvényes a közmondássá lett íge: „Ki mit vet, azt arat”. Hiszen, ha nem vetettük el gyermekeink életébe szavainkkal és tetteinkkel a meggyőződésünk szerinti legjobb magot, az örök ige magvát, akkor is aratunk kell valamit, mert ott is nő és terem valami, ahol nem vetettünk semmit. Ahol nem vetették a jó magot, vagy igen gyéren vetették, ott gaz terem. Ha nem vetettük az igaz emberség magvát — melynek mennyi mintája megváltó Mesterünk, — akkor gaz-emberséget kell „aratnunk”, tapasztalunk, elszenvetünk.

Mennyivel inkább érdemes jó magot vetnünk: „Mert aki vet az ő testének, a testből arat vezedelmet; aki pedig vet a léleknek, a lélekből arat örök életet. A jóítémenyben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk” (Gal 6:8—9).

Ha az embernél és állatnál alacsonyabbrendű növényeink elvetett magvát tudjuk testi töredelem árán is gondolni, sokunk ugyanarra, hogy belerokkan; a növénynél és állatnál magasabbrendű életet, gyermekeink életét, örök életre hivatott lelkét is gondolnunk kell!

Testvérem! Hány bibliai történetet ismertettél meg kisgyermekeddel, s hány bibliai tanítást fordítottál le nagyobb gyermeked életére, alátámasztva annak igazságát a te életteddel? Általános és örök panasz: „rosszak a gyermekek!” Oly sok gyomot fedeztünk fel életükben, s megdöbbenve nézünk egymásra: ugyan, kitől tanulta? Senkinek sem jut eszébe panaszkodni olyan föld gazos volta miatt, amelyet nem kapált meg, vagy bő termést várni ott, ahol szűken vetett.

Még magasabbra!

Szemeimet a hegyekre emeltem.
Segítséget vártam ugyanis.
Valakit, aki elég hatalmas ahhoz,
Hogy meggyógyítsa a megromlott szívem.
Azután fölmentem a hegyekre,
És úgy volt, ahogy gondoltam.
A magas hegyek csúcsán senki sincs,
Kivéve egy-két lézengő turistát.
És szemeimet a hegyekről emeltem

Magasabbra. Tehozzád, Istenem,
Aki a csúcsoknál is magasabban élsz,
De meghallod, ha valaki néven szólít.
Lehajolsz a magát megnevezni merő,
Magát előtted kitaró bűnöshöz.
Segítségem nem a hegyekről jött,
Hanem a hegyeken — tetőled, Atyám.
Köszönöm, hogy jobban szeretsz,
Mint ahogy én tudlak szeretni.

Gerzsenyi Sándor

Halgassuk meg a költő tanácsát is e kérdésben, mely már a gyermekekhez is szól:

Amikor két levélkében kikél,
oly gyöngye a gyom és paréj.
Meg nem halad vékony cérnaszálat,
azt véled: senkinek nem árthat.

De csakhamar mélyen a földre
lefürödik éhes gyökere,
s szívja a drága nedvet,
melyeket a föld rejteget.

Nő, izmosul, hajt sűrűn és sokat,
árnyékos, ernyős ág-bogát.
Közötte már a kerti vetemény
elfonnyad, elsárgul szegény.

Kezdő kertész, hát jól jegyezd meg ezt:
A GYOMIRTÁST KÉSŐN NE KEZDD!
Ha már a kertben mindent elnyomott,
KÉSŐ irtani a gyomot!

Gyermek, a bűn is kezdetben kicsiny,
Azt gondold, csak balga csíny.
De ha nem irtod, felnő, nagyra föl,
S szívedben minden jót kiöl.

A zsoltáros bizik az ifjúságban. Egyáltalán nem felülről kezeli a jövő nemzedéket. Nem ilyen következtetés csendül ki tanításából: „Mi, a jó öregek, s ti, a rossz fiatalok.” Nem. Sőt! Több jót feltételez róluk, mint apáikról, akiket sokszor nem normaként állít eléjük az erkölcsiségben, hanem elrettentő példaként: „Hogy ne legyenek olyanok, mint apáik: szilaj és makacs nemzedék, oly nemzedék, amelynek szíve nem volt szilárd, és lelke sem volt hű Isten iránt.”

Isten Igéje azonban gyöngeségeink ellenére is arra ösztökél bennünket, hogy vétkeiségünket, bűnbocsánatra utaltságunkat sem elhallgatva, tanítsuk meg a következő nemzedéket az Isten akarata szerinti jóra.

Balog Miklós

Amikor megöregszel

János 21:18

A megöregedett ember is volt fiatal, s a ma még viruló ifjú is lesz idős, ha ugyan megéri. Mintegy öt hónap, és a gyönyörű tavasz, őszi időre vált át. Jó elgyönyörködni nyári reggelen a pirosló napkorong hatalmas méretében. Gyorsan tör előre, mint versenyfutó a pályán. Fényét visszatükrözik a fűszálakra telepedett harmatcseppek, felbontva a fényt a szivárvány színeire.

A reggelhez, a tavaszhoz nagyon hasonlít az ifjúkor, mivel mindegyik szép, de „gyorsan továtúnik, mintha repülne”. Azért beszél Dávid a „hajnal szárnyairól”, hogy az idő röptét kifejezze vele. A növények üdesége, a virágok illata, a fészket rakó madarak énekése, az emberi élet tavaszáról, az ifjúkor szépségéről beszél. Nem az időseket figyelmezteti az Úr Jézus így; „Ha majd megöregszel”, hanem azokat, akik még nem idősök. Péter sem volt még öreg, különben nem jövő időben mondta volna el figyelmeztetését az Úr.

Mi idősök nemcsak a természetből tanultuk meg, hogy lehullanak a virágok szirmai, eljön a gyümölcsérés ideje s aztán megsárgulnak az addig pompázó levelek és a dér érintésére zizegve hullanak vissza a földre, ahonnan származtak, hanem megtanultuk a saját életünkben is. Ahogy az üde reggel alkonyra változik, úgy az ifjúság is idős korra hajlik. Este mind az ember, mind a jószág érzi a fáradságot és iparkodik szállására, vagy odujába pihenni. Az őszi idővel és az érett korral megjönnek a folyton hosszabbodó éjjelek is.

Minden kornak megvan a maga küldelme, de úgy érzem, hogy a ÖREG KORNAK SAJÁTSÁGOSAK A KÍSÉRTESEI. Gyötrelmes lehet a magatehetetlen öregség. Én lélekben készülődök erre az állapotra, de egyet-mást előbb kellett volna elkezdenem. Péternek így szólt az Úr: „Mikor megöregszel, más övez fel téged, és odavisz, ahová nem akarsz.” Ehhez krisztusi engedelmisség kell, amelyet Pál így fogalmaz meg a Fil 2:5–11-ben: „Azon indulat legyen bennetek, mely volt Jézus Krisztusban...”

Az idős kor másik ERŐPRÓBAJA A KISZOLGÁLTATOTSÁG. Csupán két eseménnyel hadd világítsam ezt meg. Néhány évvel ezelőt Svájcban jártam s többek között Baselben meglátogattam egy magyar származású leánytestvért, aki ott végezte iskoláit. Egészségügyi vonalon helyezkedett el, de nem kórházban, hanem nagyon gazdagok által fenntartott szűkkörű szeretetotthonban. Mikor keresete után érdeklődtem, olyan összeget mondott, ami nálunk egy jó orvos keresetének felel meg. Amikor látta, hogy csodálkozom, azt mondta: „Hívó vagyok, s azért választottam egészségügyi pályát, mert hivatásomnak érzem. Az itt levő néhány gondozott nem beteg, hanem öreg. Nem kevés gyogyot hagytak utódaikra, hanem sokat, s otthon mégis útban vannak. Olykor meglátogatják őket hozzátartozóik, ilyenkor az öregek dicsérgetnek engem nekik. A nekem adott borraivalból tudom, hogy gyermekeik szívesen fizetnek, csak ne otthon legyenek az öregek, hanem itt!”

Nálunk is vannak a szociális otthonokban olyanok, akiknek kétezer forint fölötti nyugdíjuk van, élnek a gyermekeik, de ezért a kevésért nem tartják el őket... Napjainkban ez az ún. „elmagányosodás” az öregek sajátos velejárója. (Az én szüleimnek nem volt egy forint nyugdíjuk sem, de volt tíz felnőtt gyermekük — mind hívó — és ez „bankbetét” volt a számukra.) Sajnos úgy tűnik, hogy az anyagi jólét növekedésével fordított arányban van a szülőket és az időseket tisztelő szeretet.

Az érem másik oldala az, hogy vannak az ÖREG KORNAK SZÉPSÉGEI is. A hívó ember számára családja körében megöregedni a gyümölcsérés csendes korszaka lehet. Persze Salamon is Dávid fia volt, meg Absolon is. Két fiú, két világ. Egyik mellett öröm élni és megöregedni, másik mellett fájdalom kínlódas.

A Szentírás kijelentései szerint „bár testünk bele van ágyazva a Kozmoszba és függ is tőle, de mivel személy, a vége nem lehet csupán biológiai jelenség.” (Szabó F.) — Ha megőrzöm az Úrral való közösségemet, nem leszek öreg feleség, de mogorva sófőlné sem. Széppé teszi öregségünket az a hitbizonyosság, hogy nem a temető a végcélunk, hanem a „nem kézzel csinált, örökkévaló ház a mennyben”.

Vass Ferenc

Istenfélelem

Máté 10:28

Ha az istenfélelemről kimerítően kellene írni, akkor legkevesebb egy kötetet kellene szánni a témának. Ha csak a bibliai előfordulási helyek számára tekintünk (több mint 100), világossá válik, hogy nem elhanyagolható kérdésről van szó.

Félelemről beszélni egy kicsit mindig „félelmetes”, az istenfélelem szó is kétségkívül ébreszt bennünk félelmes gondolatokat. Anélkül, hogy belebonnyolnánk az eredeti kifejezések elemzésébe vagy részletkérdésekbe, a főt jelelt ige alapján szeretnék valamit tisztázni. Nem azért, mintha azt feltételezném, hogy *mindenki* helytelen állásponton van, hanem azért, mert tudom, sokan félreértik ezt az igét. Onnan tudom, hogy az utóbbi hetekben különböző helyeken, különböző korú testvérektől kaptam ugyanazt a kérdést: „Kitől is kell valójában félni, az emberektől, az Ördögtől, vagy Istentől?” Az igéből: „— Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, hiszen a lelket nem tudják megölni. Inkább attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában!” — egyesek szerint ez nem tűnik ki világosan.

Visszaulva az eredeti kifejezésekre, annyit mégis meg kell jegyezni, hogy a magyar félelem szó nem adja vissza tökéletesen azokat a széles jelentésskálájú kifejezéseket, amelyek a leggyakrabban jelölik a Bibliában ezt az érzést (a héberben: JARE, a görögben: FO-BEOMAI). A bibliai félelemnek (legalábbis az imént jelölt kifejezéseknek) nem kizárólag negatív értelmük van! Jelentenek a félelmen kívül tiszteletet, megbecsülést, hódolatot, tartást, függőséget stb. Ha tehát istenfélelemről szólnak, a bűntudat vagy épp a megkegyelmezés nyomán kialakulható rettegésen túl — hisz ezt is jelenti a szó —, gondolnunk kell minderre.

Nem tudom, miből adódik az a hiedelem, hogy alapigénkben arra biztat bennünket Jézus, hogy féljünk az Ördögtől?! Talán valami régi, ilyen értelmű, nagyhatású „egyetlen prédikáció” késői „gyümölcséről” van szó. (Elég gyakran lehet nálunk ilyen mondatokat hallani: „X. Y. — nagynevű prédikátor — ezt így és így magyarázta”, olykor azzal a „kiegészítéssel”: nem úgy, mint a testvér!) Az is elképzelhető, hogy az előző versekben található Belzebub név sugallja a félreértést. Mindenesetre az biztos, hogy téves ez az értelmezés. A Biblia szerint a Sátán „nagyhatalom”, de nem a legnagyobb hatalom. Ha magunkban bízza próbáljuk legyőzni, *kétségkívül elbukunk*. Ebben az esetben van ok a félelemre. Krisztussal együtt viszont *kétségkívül győzünk* fölötte. Ez

esetben semmi okunk sincs félni tőle. A Biblia soha nem tanácsolja, hogy féljünk az Ördögtől! Ehelyett ellenállásra, harcra buzdít: „Alljatek ellene az Ördögnek!” — és kilátásba helyezi a győzelmet: „...elfut tőletek” (Jk 4:7). — Hogy sokszor mégis félünk? Ez igaz. Ha nincs kapcsolatunk az Úrral, okkal retteghetünk. De ha van, akkor fölösleges óvatokodásról vagy gyávaságról lehet szó csupán, ugyanis: „...ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Rm 8:31).

Éppen arról van szó Máté 10:16–32-ben, hogy sem az Ördögtől, sem az ő ember-eszközeitől nem kell félnünk, hisz csak a test fölött van hatalmuk (ebben a vonatkozásban is csak annyit, amennyit a Mindenható Isten enged!). Az ember teljes existenciája fölött egyedül az Úr rendelkezik. Csak neki van hatalma az üdvözítésre vagy az elűzhetetlenségre. Istentől féljünk! Azt jelenti ez, hogy tőle függünk, vele szemben érezzünk felelősséget, tiszteletet, megbecsülést, hódolatot, szent, de nem rettentő félelmet. (A rettegésre, borzongásra, rémületre egyébként külön kifejezései is vannak a Bibliának!)

A félelem ellenszere a szeretet — szoktuk mondani („A teljes szeretet kiűzi a félelmet” 1Ján 4:18). *Igy is igaz: a félelem ellenszere a félelem!* A Sátántól és az ő szolgáitól való félelem fölött az istenfélelem segít győzedelmeskedni. Az az istenfélelem, amely nem tétlen reszketést, hanem engedelmisséget eredményez. Az imént idézett sorok — Jakab leveléből — ezt is bizonyítják: „Engedelmeskedjete azért az Istennek, de álljatek ellen az Ördögnek, és elfut tőletek! Közeledjete az Istenhez, és Ő közeledni fog hozzátok!” (4:7–8). Féljük az Istent, hogy senki mástól ne kelljen félnünk!

A Sátánnak soha nem volt, és nem lesz hatalma arra, hogy valakit is a gyehennára juttasson. Az ítélet a mi Urunké! Hogy mi lesz a sorsunk, a jövőnk, az Krisztus áldozata után tőlünk függ. Ha vállalkozunk az Úrral a közösséget a földön, annak *lehetséges földi következménye* a szorongatás vagy épp a mártírhálál, de *biztos földöntúli győzelem*: az üdvösség. Ezért bátorít bennünket Jézus: „Nektek, barátainak mondom: Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de azután többé nem árthatnak. Megmondom nektek, kitől féljete: attól féljete, akinek azon felül, hogy megöl, arra is van hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom nektek: Tőle féljete” (Lk 12:4–5).

Az a valódi, akinek erre van hatalma, senki más nem lehet, csak Isten. „Az Istent féljete!” (1Pt 2:17)

Ifj. Almási Mihály

Kölcsönös erőfeszítés alapján

1979. februárjában kereste meg *Nik-hil Chakravartyan*, az Új-Delhiben megjelenő *Mainstream* című lap főszerkesztője *Aczél Györgyöt* az MSZMP KB Politikai Bizottságának tagját, a Minisztertanács elnökhelyettesét. Az indiai újságíró kérdéseire adott válaszokat a „Valóság” című folyóiratunk 1979. májusi száma közölte. Ebben a jelentős nyilatkozatban a Magyar Népköztársaság valláspolitikájáról is szólt Aczél György. A Magyar Szocialista Munkáspárt 1956 után kialakult politikáját jellemzően mondta a következőket: „Ekkor született Kádár elvtársnak az a világszerte idézett meghatározása, ami a magyar konszolidáció jelmondata lett: aki nincs ellenünk, az velünk van. Felismertük, hogy a szocializmus építése nem lehet pusztán a párttagok ügye. Ha például elvárjuk egy pártunkivüli, valóságos katonától, hogy védje hazánkat, annak az a feltétele, hogy a szocialista hazát, a szocializmust ő is a sajátjának érezze. Ennek megfelelően azóta is szabály nálunk, hogy egy pártunkivüli — pártfunkció kivételével — minden funkciót betölthet.” (...) „Kölcsönös erőfeszítés alapján megváltozott a Magyar Népköztársaság viszonya az egyházakkal. A magyar állam és az egyházak viszonya ma rendezett és harmónikus. Egyházipolitikánk alapja az, hogy a vallásos ember a Magyar Népköztársaság egyenjogú állampolgára, akit megillet a szabad vallásgyakorlás joga is. Ebből kiindulva a hívőkhöz fűződő kapcsolatainkban nem arra helyezük a hangsúlyt, ami ideológiánkban különböző, ami elválaszt bennünket. Hanem arra, ami politikai törekvéseinkben, érdekeinkben közös, tehát ami összeköti a hívőt és a materialistát: a békés építőmunkára, a nép felemelkedésének, anyagi és szellemi gyarapodásának szolgálatára. E tekintetben az egyházak vezetői és a papság — felismerve a társadalmi változások realitását, azok valódi értékét — becsületesen együttműködnek az állammal s erre buzdítják a hívőket is”.

Hazánk törvényei, politikai életünk irányítói szabadságot biztosítanak minden embernek hite gyakorlására. De a szabadság — lehetőség, amellyel élni kell tudni. Ez pedig azt jelenti, hogy a próféta tanácsa szerint fáradoznunk kell a város jólétén, mert annak jólététől függ a mi békességünk is.

Innen-onnan

Hírek az Ökumenikus Tanács munkájáról

Az Egyházak Világtanácsa Ökumenikus Intézetének igazgatója hazánkban — Karl Hertz professzor, az EVT Bossey-i Ökumenikus Intézetének igazgatója április 5-én látogatást tett a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának irodájában, ahol találkozott dr. Pröhle Károly professzorral, az Ökumenikus Tanács főtákarával, valamint a budapesti teológiai akadémiák képviselőivel és a tag egyházak külügyi titkáraival. A találkozon Hertz professzor beszámolt az Ökumenikus Intézet munkájáról, majd eszmecsere folytatott a résztvevők az Intézet és a magyarországi egyházak kapcsolatáról. A vendég felkereste a Debreceni Református és a Budapesti Evangélikus Teológiai Akadémiát.

Reinier Gosker és Andreas Schmutz lelkészek, a nyugat-berlini Kraemer Haus munkatársai, és az NDK, az NSZK és Nyugat-Berlin területén működő Holland Ökumenikus Gyülekezet beosztottjai, április 5–15. között hazánkban tartózkodtak. Ennek során április 6-án látogatást tettek az Ökumenikus Tanácsban, ahol fogadta őket és tájékoztatást adott számukra a hazai ökumenikus munkáról, valamint a tag egyházak nemzetközi kapcsolatairól dr. Pröhle Károly főtákar.

Történelmi esemény

Valenciában, egy spanyol város népes gyülekezete ünnepelte a baptista misszió 90. évfordulóját. Az ünnepség a város központjában, szabadterén istentisztelettel kezdődött, amelyen a környező gyülekezetekből sok vendég vett részt. Ezen az istentiszteleten nyolcszázan voltak jelen. A gyülekezet és a ven-

dégsereg a városon keresztül vonult a templomához. Útjukon felkeresték mindazokat a helyeket, ahol valamikor összejövetelt tartottak, és megálltak hálaimát mondani. A gyülekezet egyik szónoka elmondta, hogy spanyol baptisták ilyen jellegű jubileumi ünnepsége történelmi eseménynek számít. Még öt évvel ezelőtt is lehetetlen volt, hogy ily módon tehessenek baptista keresztyének tanúbizonyságot a nyilvánosság előtt létükről és hitükről. (*Wort und Werk*)

Küzdelem az anyanyelvvel

BARI KÁROLY LAL — egyik fiatal költőnkkel folytatott önvallomásokban kiteljesedő beszélgetést *Mezei András*. Ez a beszélgetés az Élet és Irodalomban (1979. márc. 24.) látott napvilágot. Ebben olvassuk a következő gondolatokat: „Sokat vívódtam a nyelvvel, azt hiszem, az emberi nyelv nagyon szegény — nincsenek pontos szavak, jelek még a világ mindenki által észlelhető jelenségeire sem (...) Szeretném egyszer hallani, Isten hogyan nevezi önmagát, milyen szavakkal mutat rá az emberre, milyen szavakat ismert az Őt kereső gondolkodás fokozataira, vagy milyen szavakat ismert a szerelmes kamaszfiú sóhajtozására és az életfogytiglani rabságát töltő gyilkos sóhajtozásaira? Szeretném hallani és megtanulni! Vagy a lét igazi lényegét kifejező szavak titkok, s ha az ember megtudná, összeroppanna tőle, mert fel fogni, megérteni nem is képes, azért vannak rejtve a halandók előtt? ... Nem tudom. Azt tudom csak, hogy az ember a nyelv akusztikus jelsoarait csupán a felszín elfoglalására vezényli a világra nap mint nap, és hogy ez nagyon lecsúfítja a gondolkodás határait.”

Mi mindnyájan a szavak elértektelenedésének világában küzdünk a nyelvvel. Bizonyágtevő szavaink is sokszor cselekedeteink aranyfedezete nélkül hagyják el ajkunkat. Többet kellene ar-

ra gondolnunk, amit Jézus mondott: „Hanem legyen a ti beszédeitek úgy — úgy, nem — nem” (Mt 5:37). Csak úgy lehetnek szavaink egyenértékűek a valósággal, ha gondolkodási módunkat ismét megtermékenyíti Isten szava és az Ige bennünk is testté lesz.

Látogatás Debrecenben

Kellemes meglepetésben volt része a debreceni gyülekezet énekkarának május 6-án, amikor *Bárdos Lajos* zeneszerző megtisztelte az énekeseket látogatásával.

A művész 80. születésnapja alkalmából rendezett ünnepségre érkezett Debrecenbe. Az ünnepséggel járó elfoglaltsága ellenére is elfogadta az énekkar vezetésének meghívását, és Berkesi Sándor — a református kántus karagya — kíséretében részt vett a délutáni énekórán, és meghallgatta az énekkar gyakorlását.

Az énekesek egy Kodály kórusmű, és több Bárdos szerzemény elénklésével kedveskedtek a mesternek. Bárdos Lajos meghatott szavakkal köszönte meg az „ajándékot” és mondta el értékes véleményét a hallottakról. Nagyon kedves, közvetlen szavakkal beszélt az énekeseknek a kóruséneklés szépségeiről.

Február 25-én nem is gondoltuk, hogy ilyen hamar személyesen találkozhatunk gyülekezetünkben Bárdos Lajossal. Azon a napon ugyanis az énekkar — szintén a 80. születésnap megünneplésével kapcsolatosan — Bárdos estét rendezett. Az ünnepélyes estén az énekkar csak Bárdos szerzeményeket énekelt, többek között az „Az Úr érkezése” című éneket, majd befejező számként az „Ezékiel látomása” hangzott el.

Ez úton is kívánjuk Bárdos Lajos 80. születésnapja alkalmából további életére, munkásságára Isten áldását!